

wäimees tedda kül peage mulla alla wiħħas-
tada. — „Kuida nenda, ta näitab jo muido
tassane, mõistlik mees ollewad?“ — „Jah,
tassane! tassase weel on ikka süggaw põh-
hi! Ta öel loom wiħħastab mind hirmus!
Mo tüttar, kuida tead, on mo kaddund meh-
he järrel tulnud, ei lause tale ial sõnna was-
to, nago lammas, waid annab allati järrele.
Minna üksi tedda weel maenitsen. Agga kas
tead, mis ta waenlane mulle eile hommiko
ütles?“ — „Mo mis siis?“ — „Pärrast sed-
da, kui ma tedda olin maenitsenud, et il-
luste omma ämma ja abbikasa sõnna peaks
kuulma ja middagi ilma nende nõuuta ette-
wõtma, nago mo kaddund mees ka teggi,
willistab temma ja ütleb: „Mem kas tead,
mis polest ämma-eided ja küpse kalid
üksna ühte lähwad?“ — „Minna mõtlen
eddasi, mõtlen taggasi, ei sa ülesse. Seal
tõuseb ta ülesse, wõttab hobbuse rangid toa
ees õlla peale ja tahhab kündma miina.
Sõgge, kuhho sa lähhad, ütlen minna, rägi
enne, mis polest nad ühte lähwad?“

„Kulla mem, ütleb temma, selle polest, et
ämma-eided ja küpse kalid mõllemad siis
keige parremad on, kui üksna külmaks on
lainud.“ — „Mo hing tahtis wiħħaga kur-
ko jada. Kül söimasin ka, agga mis se ül-
lekätte lainud loom sest ommeti holib. Ja
mo tüttar, se lambapea, naerab weel pealt
ja tahhab otsekui peaksin minna järrele and-
ma! Nenda on meie waese naeste luggu: saad
sa hea mehhe, kellega wõid tehha, mis isse
tahhad, siis saad pärrast wäimehhe, kes na-
go ädikas hambad ärrawõttab! Misuggune
on nüüd mul!“

Naene peab mehhe nimme kandina.

Üks tüttarlaps läks rikka lesse mehhele ja
olli wägga õnnelik ja rõmus. Agga pari näd-
dala pärrast ollid norikul jubba mofkad win-
gus. „Mis sul wigga on?“ — küsisid tei-
sed innimesed. Minna ollen elluks aiaks
pettetud — õhtas norik; sest ma ollen ikka
kuulnud, et naene peab mehhe nimme sama,
se on: kes kingiseppale lähhad, saab kingi.